

svi čekaju na tebe

zoran đerić (1960)

Talog (1983)
Zglob (1985)

TETOVIRAM

Tetoviram biljku (životinju) u strahu, da bih je obrezao, tj. podrezao (osjećaj). Nije to običaj (radnja) selenja → iz prirode u moju svest (okršaj, kazna). Nije to bol → demon, već moja animalna potreba. Folklorni dvojniki koji se usudio da piški (idealno, stvarno):

Jezik → njegova svetost.
Kosa → njena svetost.
Kosti → njihova svetost.
Krv → njena svetost.
Urin → skrnavitelj!

VOLJA

→ prosjak
→ piljarica

Februar (pijajno) uz korice mača, uz oporu haljinu (prodavačicu → uz uobrazu ugodnost (zagrizo bi kuru hleba). **Ali ništa ne govori** (aksiom), ali je tako jasan → posrnuli svežanj, trava. »Ja sam devojka... Imam Dugu kosu. Volim svoje sestre i sve ljude. Znam da pletem korpe...« Mora jesti (brbljivac u stomaku, prazna mreža u mislima) jer je visok, tanak i tamnoput. »Ne ljuti se lako... Nedeljom peva u horu mladića...« Prijatno (pokrivajući) iz drevnog suda, mrmlja → **ne dam**, cmizdri (dronjak, opušak) dogorevaj. Ja sam nepristrasna → (perina), pobegla ljubavniku (bez srdžbe i naklonosti) → svojim sestrama, **koje još grudi nemaju.**

GORČINA (čanak)

Pakleni (koji si) bezdan,
tražim motiv ( ) ne ogrni me
(ogrtač) nikad
(da nisam)
(već)
(besmrtn) nikad, ohol.
Grmljavina (koja se)
(kaje) u jatima
(kojih se)
(čuvam) **za nove pesme,**
progonim ih ( ) i cedim se →
mesec: **nisam** ( ) **lišen svetlosti,**
ralo! ( ) Trgnuo sam →
omekšao → ( ) nedozrelo noćno
raspoloženje (rukom) bačeno, rečenicu
iz konteksta (Didro) : »Vidim da ste se
izopačili i ( ) da bi vam se na
samrti davo ( ) mogao lepo prikazati
u obliku ( ) zagrada«.
Predosećam → (**poezija**) još uvek nije
lišena ( ) **čari**, čitaj je
duboko (Norvid) čitaj je
beskonačno! ( ) Strelac se poistove-
čuje
s onim što ( ) odapinje, ali i s
metom, prkosi ( ) i saznanje: kako je
trepet lišća (preko)
(vrata) plač sapetog
užeta → (zavodnik) skupljen
u jednu kap (→) trajanje.

ZGLOB

Ne mogu da otvorim usta jer me svrbi u stomaku a zglobovi se ne pokreću (kotve) → padaju moji udovi u sraslost, u smrt.

Vraški

svrabež! drška! mlaz izbija → (eruptivne cevi), dašak iz dva-naestnika, pa ne mogu da ne uskliknem koliko sam srećan → redak, što se to i meni, eto, događa → slabokrvnom. Naizmenično pevaju (dualizam): usta protiv povraćanja, trbuh protiv estetike. Ruke nisu za upale, glava → protiv padavice, bedro prima penicilin.

I sad →
kad me zaboli šolja (zglob) znaću ko te je popio → slomljen.

zoran pešić sigma (1960)

Peto stanje mesa (1987)

LIRIKA PUNOG STOMAKA

Glavica mladog kupusa izrečkana sirćetom zalivena divna je to salata

glavica kiselog kupusa raskupusana u lišće i mleveno meso divna je to sarma

nešto je važno desilo se na ulici između dva zalogaja nešto je važno desilo se gore između dva slučajna sudara astronomskih dubretara

nešto je nežno u ovoj kuhinji za ovim stolom dok žvačem polako dok dižem kašiku ustima dok spuštam kašiku nešto je nežno toplo i drugačije i prisnije nego na ulici nego u sazvežđu Kočijaša nešto je moje nešto sam kupio ali svega je po meri dovoljno i bezbrižno kao u utrobi

istorija može i bez mog svedočenja a iz bureta svež rasol što reži i penuša divan je to lek protiv mamurluka.

NAJBOLJI MEĐU SVETOVIMA

Ima u svetu galebova kiša je a ima i svinja

kiša nije obična sa neba padaju govna

*

može se pevati o zubatim krokodilima može se zviždati za rogatim ribama ja ću i dalje samo odmahivati rukom

i svakog jutra čitati novine o smrti čoveka od gladi ili od loših navika

*

svet je odavno propao samo se još nekim avetima magle od hartije čine čvršćim od zidova

ne treba biti žalostan cenzura sna još ne postoji senke se povlače kroz rešetke obarajući za sobom svetlost na leda

bojan petrović (1960)

Promaja (1983)

PERO

Jedino pero još poznaje duhove vazduha strela čembala oseća u svom šupljem srcu kovitlanje neobičnih pogleda ptičijih snova Ponekad se pravi naučno glumeći toplu pahulju ili nervozno pile uporno čuti o borbama petlova i jastuka Kolebljivo njuši dan spavača (da li je još živ) ili se puno saučešća prati škripu na hartiji Da li ga vršak udovičke čipke umočen u mleko ili leptir zapleten u veo uspešno oponašaju? Ko ga prisloni na uvo zategne i naglo pusti čuče strujanje morske trave smeh izmamljen iz tabana huku noćnog krila fanfaru i šešir kičmu vetra

BOCA

Neko je uzeo sa dubrišta smejaao se zatočenoj muvi priljubio pa spljoštio usne i nos Neko je naučio (kao što se nauči govor ili hodanje) da valja i razvlači testo da dobije vrtoglavicu od predugog zavirivanja onda se zaglavio prst ili možda duša od gotovo ženskih oblina od klokotanja i glatkog dodira. Neko je duvao u jedini otvor u inače besprekornom oklopu zadovoljan punočom sna o zvuku (kao brodska truba? kao promaja u kupoli?) Neko se igrao vatrom i počeo izvlačiti nevidljive oblike ukusa meda Samo jedan od sto shvati da je pogled uperen u sebe da vrebata napeta usredsređenost u dnu Svako ko pokuša da se smiri prvo šutira nameštaj a onda uz prasak progleda iskeženim oružjem

vojislav karanović (1961)

Tastatura (1986)

TASTATURA

ho karakter izvučen kao tastatura
isparavanje pločnika
emulzija
promicanje unezverenih očiju
čija su ovo vozila
iza grabuljastih trepavica
pomicanje univerzalnih linija
zidovi na kolenima
u molitvi
i mala jata falusa

ho karakter izvučen kao tastatura
škripa — micanje šarki
/živi kreč/
struganje; čupanje zuba
iz vilice; prolaz kroz
sloj mesa
/mekanih lignji/
bol
u prašnjavoj
u uplašenoj duplji

ho karakter izvučen kao tastatura
u rendgen ozračenoj državi
sok isceden iz
levog / desnog
plućnog krila
mnmemnememnememnememne
oprane kaldrme
pločice opuštanja

LEGENDA O LUMPENPROLETERIJATU

lupa li, lupa, lumpenproleterijat lupa
li, lupa
rano izjutra: zemičkamadlanovima
u podne, kusajući zapržen čorbuljak
gnječeći gamad, prstima
masnim, češćući muda
umačući gromoljice hleba
u varivo
žvačući halapljivo
do u noć
duboko spletena creba
stisnut čmar
a onda silazak
u klizavu žensku utrobu
/nemirne belančevine/
lupa /poesis/

i sipi, sipine kosti

na prvoj prtini
prelom butne kosti

kuća za klempave i lopove protiv
peruti

kenguri
zid, bogme, zid, al'
ma šta kažem: kentauri
uzela je kola

od šmirgl-papira
ustani ptičice, digni noge
gladak je: limun li, maleni
mozak u sosu: od belog luka
molekuli, lepo li, molekuli

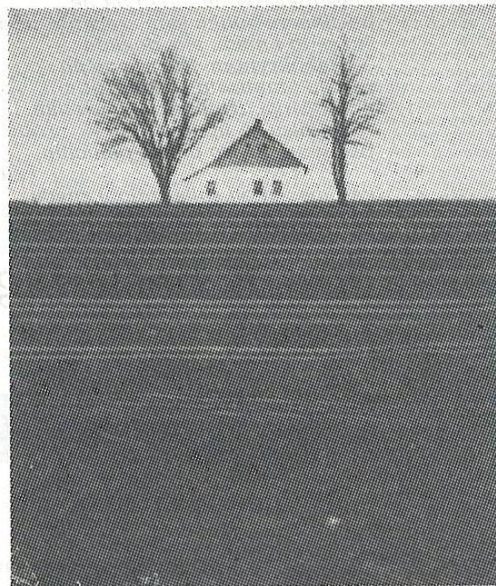
kugle sladoleda
u sočnom saftu: čufte
češali ga češagijom
i škripi, škropi
lep: lajsne na limuzini

al'
svet se mora menjati

pa, put za uši
jer: krtiš, kratiš, krutiš

534 polja

da prevratiš
da povrtaiš, uzvrtaiš
da opereš
da zakrpiš
kaišem po guzici
Od srca srcu /reklama za supu/
jer: lakše, olakšanom
lešini, slupanoj
i sklupčanoj
i da mi
infra frontem
ceo vek zuji u glavi
na zubarskoj stolici
a mi tako spojeni
jer: vae soli
slepljeni

pavle jovanović

dragan grbić (1961)

Unutrašnja arheologija (1986)

KUSTOS

Uprego sam svoj jezik kao svod lukove od lišća,
dupljom krilatim, po gnezdu, neopreznim usnama,
poput biča poleglog nevidenim, rže, zastaje, i
peni, malena utaja, kao kornjačina ust, iz izmeta
violinski ključ, opet oprez, opet stanaka, niti kome
posteljica sa zupcima, niti kome gnezdo uvijeno
u karabin, sam sebi uhoda, paket u svicu, porod
obarače, i drugima onaj svitak, ispisan mrljama,
grudvama, pokretnog i nepokretnog tereta, stočnih
vagona, kolonica iz spremišta, gde san odvaja
ljusku od vrata, gde zvezde doručuju mreže, i
pauk, i pauk, i ostale smilovane, i kartoteka sa
naznakama: za pregib, za lub; i duh ponovljen u
točku, mom, mom grobu upućenom u ljubljenje,
mom svetom mirovanju, sviće, gomila ukoričenog,
pergament, pokazujem pakujem, i trošim, jer
zabod koplja krvari, jer strelica pogada utoku,
deltu, jer potiljačni odugovlači sneg, da padne kao
teg, da prekrije zvon, pleh, kačice, da padne preko
moje glave kao zavojni mišić, pršljen sinovljev,
ponovo juče više nego danas, ja! kustos, ubeden u
postojanje vidre kroz zemlju se zatrpavam, kojom
se prelicvam i celivam; Uže i Štap! Paoci. Jesen.
Britvom, kao ptiče zrakom, polagano: Sunce
drugog srca, drugog sunca, čuva? i otkucava?

ZAVRŠNA POVELJA

Zašio. Glavu. Zaključao u pčelu, vosak. Ponizan i
sit. Kandžicama, udicama, vučen kud melem kud
katancu svet, rez. Legao u sarkofag. Obvit
lekovitim biljem oko struka: plač. Pustinjom: sa
zubljam, keramičkim hvataljkama, pregradama,
olujnim majkama — čopor. To javu sapličem
tamnu. Još uvek. Kopač. Popoločan. Rašljama.
Vodenim talogom. Osedeo. Medaljon. Amfora.
Prekrivena mahovinom: nastamba. Završna povelja.
Nekom davnom bogu odlutali razlomi i bljesci.
Snohvatica. Ulomljenost sveta. Zatitrala krv.

martin prebudila (1960)

Prolećni plodovi (1977) Kiša u lice (1983) Život na plejbek (1987)

JESEN

(Ocu)

One jeseni
imao sam samo i već
osamnaest godina
dovoljno za prvi let
i pad

one jeseni
nosio sam očeve cipele
svečane
od jake kože

a ove jeseni
osećam se mnogo starijim
nosim cipele tri broja veće
kupljene na rasprodaji

ove jeseni
moj otac ne nosi nikakve cipele
jednostavno
ovo je jesen bez njega
jesen
starija za tri broja
na rasprodaji

PANIHIDA ZA A. GINSBERGOM

Jedan moj poznanik
(na nesreću i on — pesnik)
sasvim slučajno
proveo je par pederskih nedelja
u Kalifornijskoj samousluzi
i nakon duže mržnje

kada smo se ponovo sreli
pričao mi je o
trulom himenu
Silvije Plat

ja mu nisam poverovao
ali
Marišku smo
pošteno podelili u polutamnoj sobi
dok su se američki košarkaši
izvan naših snova spremali
za sutrašnju utakmicu

verovali smo im
da će izgubiti

DUGI BELI TRAG

Sve rede sam na ti sa večnošću
sve sam normalniji
i nesvakidašnji

uspeo sam već i da se zaljubim
i sve dugove sam već isplatio
još samo da uspomena nije

često sanjam
da se budim

ali ipak čini mi se
da igram veoma važnu ulogu
u svojoj biografiji

više me ne može izmeniti
čak ni plastična operacija
a to je dobro

KRAJ ULAZA U RESTORAN

Sedeo sam kraj ulaza u restoran
i razmišljao
kome ću razbiti nos
oko pet sati pojavio se Ladislav
naručio je odmah četiri piva
ja nisam morao ništa naručiti
(tuga se ipak ne naručuje)

čutali smo
svaki je pio svoje pivo

zatim je on otišao a ja sam i dalje
razmišljao o tome
kako raste moja suvišnost

jan salčak (1961)

Pomereni svetovi (1988)

O STAROJ KUĆI

Živim u staroj kući i ide mi život na nerve priznajem matorom da je kuću krvavo zaradio ne poričem to ali njeni temelji su počeli pucati vlaga se penje po uši samo fasada je građena novom ciglom to zbog sela i komšija uzalud sam oca ubedivao da to treba rušiti i graditi iznova od novog materijala pa makar i na stare temelje on ni da čuje njegovo delo je savršeno a ja sam već koju deceniju balavac juče je otpao deo tavanice pravo u očev pasulj bez suvih rebaraca a čorba ga svog isprskala sada čekam kada će ponovo pasti

NA PUTU DO GORE

Visoki vrhovi su me oduvek opčinjavali težio sam njima sanjao ih život bez njih nisam umeo smisliti čvrsto sam verovao da tamo negde gore tamo negde iza postoji nekakav drugačiji život na putu do gore sretah razne ljude čobane seljake drolje babe filozofe neme bolesne gospodu ludake popove majstore službenike političare studente device i one koje to više nikad biti neće od polovine pa nadalje ne beše čoveka samo nepregledno mnoštvo crva gnusnih crva gnusni i ljigavi uvlačili mi se u usta u svaku poru na najvišem vrhu vrhova rukama sam štitio oči i divio se krvavocrvenim zracima upravo zalazećeg sunca

UMESTO PRIZNANJA

svako bekstvo nosi nadu u sebi i svaki pejzaž liči ti na idilu dok izjavljuješ ljubav prvoj koja na neku od starih liči sumnjaš u sve što si izgovorio

vino reke mesečina ponavljaš i veruješ da je ostalo nade za sve

pišao si pored predsednika opštine u istom pisoaru i to je demokratija u neku ruku pisao si pesme i tražio smisao u svemu i to je poezija u neku ruku bio si mladi od staraca a stariji od mladića i to je mladost u neku ruku ljubio si ruke drolji i to je ljubav u neku ruku menjao si svet sredine sebe i to je revolucija u neku ruku opijala te vino nesazrele dojke reke Prever nenašminkana lica mesečina neljubljene usne istina lepota bela ramena reči

bio si ubeden i to je život u neku ruku

UMESTO OPROŠTAJNE PESME

I odricala si se muških pogleda u korist davnog obećanja težila si apsolutnoj čistoći nesposobna pomiriti se sa nestajanjem iskrenosti svakom od nas pripadala si jednim svojim delom meni nedovoljno

II

verovala si da dodir granica svesti uslovljava spoznaju koračala si u susret tajnama posleponoćnih družina rešena ne priznati urođenu ti nesposobnost

III

svlačila si se polako ali odlučno od jednostavne životne činjenice ritmičnim pokretima stvarala si ritual možda podsvesno kad spazih strah u tvojim očima beše kasno zaustaviti neizbežnost

IV

videh sebe u tvojim očima bogatijeg za jednu mudrost siromašnijeg za jednu ljubav

dušan patić (1962)

Čioda (Ulisov osmeh) (1988)

TIHI VAZDUH

1. Sloboda izbora vetrenjači Svakodnevno brijem novo lice
2. Zadah zelenih bura Pirinčanih polja
3. Poslušaj savet Zavi Sve u crno Nepoznato Zadovoljstvo tihog vazduha
4. Dodirni me
5. Hipnotisani pritisak
6. Prodaja žbunja duhova

ZANOS MRAKA

1. Porušeni su Svi krstovi na međama I moju noć prekrpio je Jorgan Neprestano gorim Ispiću još ono malo krvi Što je u gradu ostalo Ko val u morskim špiljama
2. Zanos mraka Reči bez sidra Tišina To je život Metak krika u slabinama Smeš šišmiša u bedrima Plutanje žabe u formalinu Parčići ogledala u očima
3. Noć je Mleko koje udaram dok ne poplavi Muva preklopljena čašom Bez ivica
4. Moji ostaci Na svim putevima Staklo straha Hod zvončica
5. Miris zgnječene školjke

tibor bada (1961)

EPILOG PRIJATELJU ĐURI

Obratih se rečima Đuri, jer mi je prijatelj što vredan je reči. Puno ime njegovo glasi: Đura Somodi. Zovu ga još od milošte i Kurvar i Đuka; jedini čovek: moj prijatelj Đura. Ne kao da sumnjam u ostala stvorenja, i sve je to zapravo bez veze, ali Đura ima ljudsku glavu. Pogledam li ga, vidim Đuru.

U vozu Đura dremucka. (Može i tako što u vozu čovek dremucka.) Muče ga snovi, znoji se lenština; žena i deco: ČOVEK je taj Đuka!

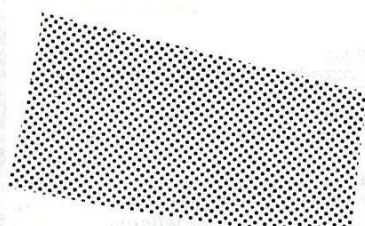
Pravi čovek, nigde takvog nema, peku se đavoli u rajskim tepsijama. Jezdi gospod po nebu i diže oluju, gušeći se trese glasom svojim Zemlju: — Cujte, bre, svi tamo, planine, životinje, jedan je samo čovek: kurvar Đura, kod vas dole.

(Preveo: Arpad Lošonc)

LETNJI ŠAHOVSKI PRIRAŠTAJ

Strahovita pripeka, post antiqva minuskula. U naslovu 5 šahovskih priraštaja sede na prečkama merdevina. Isus na nebu, blagovremeno, matira matira.

(Preveo: Arpad Lošonc)

zoran đurić (1961)

Mršavo oko (1983)

U NEBO

Idu radnici gradom radnici-rudari idu zemlju nose na tvrdim dlanovima u džepovima između prljavog okovratnika i prljavije kože tamo gde su najtanji gde se znoj sliva odakle kreće prema dnu tamo svako nosi bar po mrvicu dve tri

PARČE ZEMLJOTRESA

Rudari nose zemlju ispod plastičnih kapa Bacaju je ženama na ruke Daju mršavim sinovima po parče da se ugoje da prošire okna mladim telima da se zemlja trese kad oni ulaze

aleksandar carić (1963)

srđan dragojević (1963)

Osnivanje gradova (1987)

UMRŽ NA KROVU

Umrž iz krajeva
velik kao kao
drži kormilo crepova
kućom brodi pod gredama slovi
ceo dan

Uveče Umrž seče
porodično stablo rukavima cepti
pruža frulu pažljivo
i kožom milostivo

Leže spava
velik kao kao
ćerku
kad šalje na put

24 feb '85

TI SI SMEH STARA VENECIJA

Lepe su Lepe su
Podlaktice prozračne plahte kad žaluzine
otvaraš

Tužne su Tihe su
Oprane statue bez šešira bez bunara Hada
obla

Plave kao da
Pevaš pod pločnikom među svetlijim
nedeljama

Hraniš me Gledaš me
Čistijim prisnijim samijim našijim

Plovim mesečam pozlaćujem se

Marame i smokve
Sunce i himne
Plemeniti
koraci
od daha

leto '85
pešma koja je strpljivo
dočekala
svoju posvetu

BILI SMO DOBRI MOMCI

Slavlje i Penelope
Rekoše brodovi u vinu

Sedimo na žici
O klanju svinja
Sa praznim radarima
Pričamo
Ranjavih prstiju

Senka jastoga zevne
I klješta se smeju

Ma, treba to sve...
Pa da bežimo niz
vodopade klizimo
Davnašnje naše dvorane
Glatke podove šuštim
Mehuriće kristale
I beli zvon
Vodićemo i Penelope
kad
kad

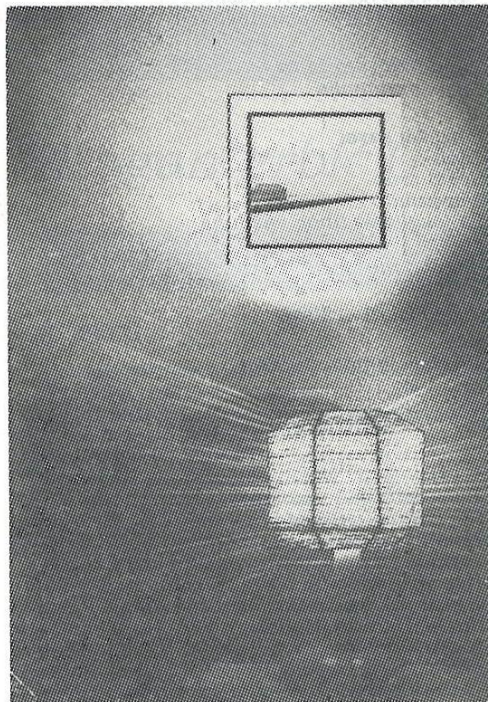
Knjiga akcione poezije (1986)

ŽIVOT IMA BRADU OD TRI DANA

Obrij ga—
Gospodin! ili
Drug, ako vam je draže.
Ili — Žena.
ili je to pesnik koji kaže
(a prepređenjak je to stari)
Ne tako, golubovi!
žiletom se vi poslužite
za neke druge
stvari.

O AKCIONOM PESNIŠTVU

Umoran sam od špricer-poezije. Umoran sam od koktel-poezije. Umoran. I dosta mi je pesnika zamazanih kerozinskih lampi i tunjavih sveća što bolesnom svetlošću opipavaju svoje slabašne mozgove. Počnimo da promatramo sebe pomoću reflektora uperenih — Spolja! Stvarnost nam pruža

nihajlo zwick

dovoljno ogledala u kojima se blještave ljudske akcije, osećanja i misli stapaju sa našima u aktu uzajamnih tumačenja.

Dosta mi je neuglednih bradatih pesnika što drhtavim prstima biraju knjige sa polica tražeći za sebe jeftina svetišta; njihove su pesme škripavi veštački udovi, uzbuđljive koliko ti komadi jeftinog sapuna, kukavički surogati neispunjenih želja. Prezrimo tu pesničku sirotinju hendikepiranu — Životom! Kartečom misli na živote što kijaju poput mačića — Nužno je!

Pesnik mora da prihvati odgovornost za svu slo-

jevitost komunikacije, mora imati umeće — Davanja. Pesnik sebičnih metafora i bezmudih, sebetetošećih slika — Prezreti! takvi nek svoje pesme turaju pod jastuke i u čarape, u ruke svojih muškaraca i žena, a ne — u knjige.

Pesnik mora, kao kandžijom, da goni čitaoce u potere kroz kazamate metafora. Ukoliko samo na trenutak ispusti kandžiju iz ruke, zaslužio je da ga čitaoci — Išibaju!

Pesnike što živote provode zaglavljani u sobama i osluškivanjima jadnih trzaja sopstvenog bića u jalovoj nadi da će na taj način okotiti Pesmu — Ismejati! Ulice su bremenite čudesnim pesmama, muškarci i žene šalju stihove svojim pogledima, a svetlosti grada nam — stavljaju uzvičnike!

Čitajmo drugima svoju poeziju i čitajmo je — punim plućima. Poezija je ždrebac a ne skotna mačka, Pesnik je bahati propovednik, a ne — mucavi zvrndov!

Prezrimo kilave pesnike beživotnih reči. Ako im stihovi nisu napunjeni električnim i toplotnim energijama, dajmo im barem — kinetičku, čepajući njihove knjižice. Pesnik nije turbobni mladoženja. Pesnik, to je — Atomski reaktor!

aleksandar ljubiša (1963)

Tražeći izgubljeni iris (1986)

OGROMAN ČOVEK HODA

... jer stvari ovde dobijaju
neslućene razmere:

Ulicom ogroman čovek hoda.
Zavučem ruku u džep
kad tamo srebrni krst.
Dodirnem prstom oko
napipam ženski bok.
Zavučem šaku pod kožu
izvučem mrtvo pseto.
Otvorim šaku: Miš!
Tap — staklenim zvonom na njega
kad tamo: beo čist čovek. Ogroman.
Ulicom hoda.

U VAZDUHU

Gubimo se i sećamo
kako smo prolazili. Jednom.
Pored groblja. Sutonom.

U nosu mi je još
miris viška duša nad krstovima.
Sasvim je jasno bilo
da je koncentracija
života nad grobnicama
bila opominjuća.

Teško se disalo.

U nas su s vazduhom ulazili
stari i davni životi
i menjali nam sudbine
od tad pa nadalje.

saša radonjić (1964)

Lica i naličja (1987)
**Rogonja ili tragični
pjesnik
minotaur (1988)**

GALERIJO METAFORO!

susreti
naročito oni slučajni
crte su lica
na našim autoportretima

danas sam
sreo crnkinju
sa buketom ruža u rukama

potom
čovjeka koji skuplja
ispisane listiće hartije
po ulici

a njih vjetar nosi
na kraju
još dječaka iz čamca
u pogrebnoj povorci
on traži jedan osmijeh
i kaže: — kiše su najlon čarape
navučene preko lica —

POLUPROFIL

moj strah
od činjenice da mi neke pjesme
neće biti pažljivo pročitane
ličići na žar pticu
sa pravougaonim očima
A₄ formata

naravno
zaboravljam da sve to
može biti suviše pažljivo iščitano
i prepisano gušćim perom

ko će se tada
usuditi reći
da samo neotvoreno pismo
(kao metafora)
govori više od smijeha rubnog simsa
po kome šeta mjesečev sluga

i uopšte
čini se da je pisanje poezije
kao vadenje zlatnih zuba
iz usta onih koji više nisu
njima se smijemo

SPISAK ONOGA O ČEMU ČOVJEK RAZMIŠLJA DOK ČEKA

- moje čekanje je najtužnije na svijetu
- jedan popin ciklus zove se spisak
- danas sam veliko govno ukrašeno onim što sam pojeo u jednoj pjesmi
- volio bih da se zovem žermen nuvo
- onaj čovjek na biciklu ne bi da se tako zove
- čuo sam da je felini u svom posljednjem filmu kadrirao kamermane, radnike na osvetljenju, asistente režije i svo pomoćno osoblje
- može li se nešto slično učiniti i u poeziji
- moje čekanje je najtužnije na svijetu
- silvija platje htjela da jede ljude kao zrak
- ja bih da jedem silviju plat
- čovjek koji čeka
- trudi se da ne misli o predmetu svog čekanja
- čovjek koji čeka misli bez interpunkcije
- ovako:
- to je kamen
- kamen je nokat na vrhu svake planine

dragiša bojivić (1964)

**Uzaludna provera
(1988)**

BRITVA

Kada je umrla
baba nikome ne ostavi
u amanet
britvu

A onda je jednog dana
deda uze
zaveza za levi džep
i reče

Da je slučajno ne izgubim

POEMA O SAMOĆI

Konačno sâm

I moćan
da od neba
skrojim džepove
za svoje
prazne ruke

stojan janković (1964)

**Prebrza jevanđelja
(1987)**

CRTEŽ KOJI KAPLJE

Ti si
kao zapaljeni list,
i u zavesi tvog dima,
u krljci tvog mirisa,
ja sam.

Puteve jedino bujice
brišu.
Dah mog broda,
smrt jedino.

Samo su nam zavesе date,
da se nežno dodirujemo
njima.

ISTOPLJENI NARCIS

Kao tabani na srći
je onaj čovek,
kome je svaka kap vazduha
raspeće.

Taj čovek,
iz balona u kome
Sveti Đorđe osmatra,
izgleda kao zmaj,
Zato ga on uvek
ubija.

Sveti Đorđe podiže kalpak
na svom šlemu i, ogledajući se
u izvoru spazi onog
ubijenog čoveka.
Stvrdnuti u ledeni breg,
oboje se stvrdnuše
u poljupcu.

dragica stojanović (1965)

Teskoba (1985)

MLADICA

»Udri, udri, sitna kiša,
Oj dodo le
Moj božole«

Stado sam u tor iskupila
Toplu proju i sir iz čabra na sto stavila
Još samo da prekrstim ruke
Zapevam dodole
Predom nevidilicom
I za dugu vezan
Nećeš moći dalje od moje suknje
Jer i da podeš niz breg
Za tragom medvedim
Do begove džamije
Munjom osvetnikom
Sveti Ilija da zapuca na tebe

U moju noćnu košulju da legneš
Golemi glib će te naterati

I ako usnim da su mi se šest zuba
Ko šest zmija belouški
U šaki rasuli
I ako smrt na krilu šišmiša
Sa praznom torbom
Dode u našu čakru
Pod ćilim se podvuče
Sa prazno će torbom
Brzim korakom
Iz naše čakre otići

Napomena:

Izvorni odeljak iz »87 pesnika...« pod naslovom »Svi čekaju na tebe« koji je okupljao autore rođene između 1960. i 1966. (od Z. Djerića do G. Kostrovića) ovde je znatno proširen novim pesničkim glasovima zarad panoramskog uvida koji je pogodniji u profiliranju grupnog generacijskog portreta dolazećih pesnika a može se uzeti i kao objava naše pesničke sutrašnjice koja je već tu. To je urađeno specijalno za »Polja« a knjiga koja Vam je ovde samo otkrivena pojaviće se, pod gornjim naslovom, do kraja 1988. godine u izdanju Izdavačko-istraživačkog centra SSO Srbije.

Priredio: Miljurko Vukadinović

IMANJE

Za stopala sna
Medvedim lancem vežem
Kozu jagnje i kokoš

To je sve što imamo pomislim
Onda stavim glavu na perje
Pod perjem mi ključa voda
Premestim glavu na drugu stranu
Dočeka me kolac za koji se veže koza

Ustajem
Rešena
Da svu noć
Šetam po kući

Obuvam čarape i cipele
Gde je čarapa pocepana
Proviriše mi mali prst
Iz kojeg bleji jagnje
Jutrom
Kupim runo perje i kosti
Jutro se smeje
Zubima
Među kojima je
Sažvakano meso

laslo blašković (1966)

Gledaš (1986)
Zlatno doba (1987)

BURMA

Silazim malo
u muziku.
Kao gas, kao sag.
Ona nije.
U pakao se stiže čamcem?
Veslam, stojeći,
razgovaram sa obnaženošću,
sa BB.

Hej, ćelava glavo!
Klečiš?
Znaš li ko je Majakovski?
Slušaš li?
Ne.

Da li si pijan ili drogiran?
Da,
ha, ha, ha (ima li smeha)

Po rezi peska.
U kavezu
mekih dalijevih dina,
ukrštenih reči,
trčanja, svlačionice,
Lačnog Franza,
»živi« pesnici,
verenići.

Leš je nestao!
Šerife vedra čela!
Komšija sam!
On nema!

Nismo u raj
al smo na kraju.

...
Gore,
na koncertu omatoremih,
krene, pevšeći,
u WC.

Čuj, govno,
ako se mrljaš okolo,
treba to i platiti.

A, da, da, reče,
prolazeći.

Kvarnjak ga kokne palicom.
I po dignutim rukama.
Vrati mu
čokulu u glavu.
Čizma čuva čovu,
čip trik
padne
i on na njega.

U ogleдалu snošaja,
čupao mu je lice.
Zajeban posao.
Bole ruke.

Dvojica majmuna iza
drkali su
ga po ramenima i ledima.
On primi pokrivenog,
ošišanog, za uši,
dva poljupca
Za Dišanovu skačuću glavu,
potpisanu
tamnim, mokrim, istim.

Oh, proli se
i po rukama,
kao simskani ljubavnik,
čija dvojica kidnuše.

Sunce je krepao
kotao, skote,
reče petao.

Kukao ti krst
kukci iz Liverpoola
iverje pada Maljeviča
žilet, kojim ću te
zabaviti,
skladni,
posaditi te,
rekao bi na filmu.

Šta je?
A jebi ga.
O kad bi htelo to A.
U letu I dupe E pijani

okrugli kralju.
Bože, spasi me! Režim!

Oni su nas uništili.
Lepe se lepe sme.
Ne da da
vrištim.
Nema više.

A da
na lice plakat,
izgrebane rečne
(»bled kao kreč«
obojena slova
na zidu
sata)
freske ekserf

DADA je nijekala,
njekala, lepo.
Ali ja sam
deda DADE.
Veran sam
Na drugom mestu
(ruga: rogonja).
I isti čin
je suprotnog značenja
I zato odmah uništili

(to nije žrtva
to nije mrtvo)

Sunce je sipa,
sama supa,
zauzdano kao
uzbuden ustaša:
sperma spremno!

Sad, to, zaista,
može biti užasno.
Zamisli:
disciplinovati zvuke!

A ima li većeg užasa
od muzike?

Ti si radnik.
Ti si samoodbrana.
Platiću ti pivo,
pre no što postanem
policajac,

i iskočimo
iz invalidskih ko-
lica,
iz naroda,
i potrčimo, potrčimo,
pucajući,
jebući majke,
i lavež,
i najlon besa.
Božić

danijela bojović (1967)

Zrelo/nezrelo (1985)

ZRELO/NEZRELO

/Prazna stranica se belasa.
Ne osećaju njenu veličinu.
Neispisani list ima dublju
misao od pesme./

Kritičari, kritičari...
Okreću li se to dela oko ose?
Šušti li papir u vašim rukama?
Nespokojno prelazim ulicu.
Preći da me preгази nečiji sud:
Zrelo — nezrelo?

goran kostrović (1966)

Obrti (1986)
Mit o kamenom
umu (1988)

JEDAN ISTINIT DOGAĐAJ

Upalili smo
trafiku Borbe
I buknila je
brzo Gori
Izleću iz nje
trafikanti droge
trafikanti ljubavi
trafikanti oružja
trafikanti žena
i deca imaju
prednost Na vreme
su stigli vatrogasci
da ugase da se
plamen ne proširi
na trafiku Politike

KOŠULJA

Košulja za rat
i da vodovit budem
po predanju
devet golih baba
čuteći je šiju

Dok one rade
ja ložim staru peč
da babama
ne bude hladno
da ih ne uhvati reuma
pa na košulju
dugo da čekam

Kad prestanu da šiju
da odmore oči
igraju sa klikerima

OTVARAM KNJIGU

ma kakva kvaka
U ruci mi ključ
ključa
Otvaram škripu
a
Mašta
Pod Pritiskom
Mašta

TRI STANJA

Gladan je
mukli jek naivnog pesnika.
Od stihova izrastaju čvrge u ušima.

Dok tvoj starac jede so i hleb
neki čovek tera popce po plju.
Duva vetar i briše sve pred sobom
I izbrisano je.

Onda ustaju radnici.
Sivim plombama zatvaraju rupe sa svih strana.
Samo Jesenjin sa končićem, bez vena,
vidi naličje zemlje.

oto horvat (1967)

Gde nestaje šuma (1987)

JA KAO MLAD PISAC

ne znam ništa.
trudim se da dugo osluškujem
svoje disanje. da otkrijem
nepoznatu melodiju žičanog
konja i njegovog srca.

pisanje je dokazivanje.
i kažem mandeljštam pasternak
ginzberg i ostali riko šimborska
paveze slobodan i šalamun.

filtriranje i peglanje mi je strano.
sirovost koja teče iz mog pera je
nešto previše ali mladost se prašta.

i jesen stiže samo preko visokih planina.

JA KAO STAR PISAC

imam previše iza sebe.
ne poznajem stid. bore na mom licu
mi to ne dozvoljavaju.
mnoge stvari za mene nisu nove.
lako se krune pred očima.
sve češće se bojim tih krhotina.

moj jezik je daleko od istrošenosti.
i jesen koja stiže je stvorena
samo za smrt.
i savršena poezija je čutanje.
i prava poezija je glad.
i najlepša poezija je žudnja.

o savršena poezijo.

SA LEVE STRANE GDE PRESTAJE ŠUMA

moja ruka je naučena da nacrtta sunce.
samo to. ništa više, zalazeće sunce
iznad velike listopadne šume.
sa leve strane gde se gube gusta
i visoka stabla nalazi se reka.
dovoljno lepa da probudi želju za smrću.
dovoljno mirna za snagu i gnostičku veru.
na reci je čamac sa dve ili tri prilike
u njemu. linije i boje se tu razlivaju
do neprepoznatljivosti. koliko ljudi
ima tačno u čamcu. da li sede ili stoje.
kako su obučeni i jesu li uopšte obučeni.
kakvi su im izrazi lica, da li je možda
nečija ruka podginuta visoko u vazduh.
i šta drži u njoj. jesu li to dve žene
na kraju krajeva ili obrnuto.
do pravog zaključka je nemoguće doći.

priznajući tu mrlju kao odliku
svoje neiskusne duše priznajem i umor
koji me je primorao da taj nedeljni izlet
zlatom ispunjenog jula pretvorim
u tragediju.